

který se při správném jeho výkladu naň nevztahuje. Odsuzující výrok napadeného rozsudku je proto zmatečným dle čís. 10 Šu 281 tr. ř., a bylo jej zrušiti. Rozsudkové důvody zjišťují, že stěžovatel jel neopatrně příliš blízko chodníku po své pravé straně, ač bylo na silnici dosti místa a že mohl předvídati, že z jeho jednání může vzejíti nebezpečí pro zdraví a tělesnou bezpečnost cizích osob, obzvláště K-y, jenž správně držel se jako protijedoucí levé strany silnice. Nezáleží na tom, zda — jak stížnost namítá — Emil K. nevěnoval řádné pozornosti místní dráze a vozidlům na ní se pohybujícím. Ani nedbalost K-ova nesprostila stěžovatele povinnosti, by sám osvědčil náležitou ostražitost a opatrnost jako řidič silostrojního vozidla, zvláště za okolností shora zmíněných. Závěru nalézacího soudu, že stěžovatel mohl seznati, že se jeho jednáním může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví, nebo tělesnou bezpečnost lidí, nebylo na závadu ani další zjištění nalézacího soudu, že nemohl předvídati, že se K. odrazí pravou rukou od auta a tím utrpí zlomeninu této ruky. Odraz byl — s hlediska K-y nezbytným — prostředkem, aby K. nespadol pod auto, nýbrž na chodník a tak ušel ještě vážnějším poranění, jinak neodvratnému. Lze ponechati stranou otázku, zda používá napadený rozsudek zásady Šu 134 tr. zák., platné též pro obor nedbalého usmrcení a poškození na těle, správně, popíraje příčinnou souvislost mezi neopatrnou jízdou stěžovatelovou a poraněním K-ovým, ač odraz rukou byl vedlejší příčinou (s hlediska stěžovatelova), náhodou se přihodivší, avšak neopatrným jednáním stěžovatelovým samým způsobenou. Neboť i za předpokladu správnosti onoho výroku byl odraz výsledkem situace, stěžovatelem způsobené, za níž bylo se K-ovi důvodně obávati, že vyvrcholí v jeho poškození na těle. Pro toto konkrétní nebezpečí, spojené s neopatrnou jízdou stěžovatelovou — nehledíc ani k nehodě v skutku nastavší — vymyká se zjištěná činnost stěžovatelova z rámce pouhého přestupku předpisů ministerského nařízení z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., o jakém nařizuje § 55 tohoto nařízení, že se tresce (správním úřadem) dle min. nař. čís. 198 z r. 1857, pokud nenáleží pod všeobecný zákon trestní. Skutečnosti, nalézacím soudem zjištěné, naplňují tudíž při správním výkladu zákona jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní skutkovou podstatu přestupku Šu 431 tr. zák. Bylo proto stěžovatele uznati vinným tímto přestupkem.

Čís. 1503.

I udání, učiněné k dotazu soudce, vyvíňuje, jsou-li dány ostatní zákonné podmínky Šu 522 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. února 1924, Kr I 555/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 1. června 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vin-

ným přestupkem §u 522 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil podle §u 259 čís. 3 tr. ř. obžalovaného z obžaloby pro tento přestupek, jehož se prý dopustil tím, že v noci ze dne 3. na 4. února 1923 hrál zapovězenou hru »barvičku«.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř., namítajíc, že trestný čin obžalovaného stal se beztrestným tím, že obžalovaný při hlavním přelíčení, provedeném dne 1. června 1923 proti němu pro jiné trestné činy, k dotazu samosoudce, co v hostinci v L. dělal, doznal podle pravdy, že tam hrál s Františkem H-em, s přednostou stanice Z-em a ještě s nějakým H-em »barvičku«, čímž učinil oznámení ve smyslu §u 522 tr. zák. Nálezací soud nepokládá toto doznání za udání sebe sama ve smyslu citovaného zákonného ustanovení, poněvadž se obžalovaný z uvedeného trestného činu neobvinil z vlastního popudu, nýbrž pouze k dotazu samosoudce. Nelze však přehlédnouti, že obžalovaný, který dle §u 202 tr. ř. ani k doznání se k činům jemu za vinu kladeným nesmí býti přinucen, a může je proto zapírat, shledává-li to pro svoji obhajovu výhodnějším, jest tím více oprávněn, by otázky, jichž pravdivým zodpověděním musil by se sám obviniti z trestných činů, pro něž dosud není trestně stíhán, buď vůbec nezodpověděl (kterážto právo zásadně přísluší dokonce i svědkovi, k udání pravdy povinnému — § 153 tr. ř.), nebo je zodpověděl přímo nepravdivými údaji. Nepoužil-li obžalovaný tohoto práva, nýbrž k dotazu soudce udal podle pravdy, že hrál zapovězenou hru »barvičku«, dlužno uznati, že toto obvinění sebe sama se stalo dobrovolně, z vlastního popudu, byť i soudce otázkou zavedl k tomu podnět. Zákon vůbec nerozeznává, zda oznámení se stalo z vlastního či z cizího popudu; i u krádeže a zpronevěry dle §u 187 tr. zák. nahrazením škody trestný čin se stává beztrestným, třebaže se tak stalo toliko k naléhání poškozeného (nebo třetí osoby) a nikoliv tedy z vlastního popudu pachatelova. Obžalovaný oznámil tedy u soudu dobrovolně a z vlastního popudu a to v době, kdy ani soud ani úřady, stíháním trestných činů pověřené, neměly ještě vědomosti o jeho činu, že se tohoto trestného činu dopustil, současně udal i ostatní spoluhráče a splnil tak veškeré podmínky, na které prominutí trestu jest vázáno. Tomuto výkladu zákona svědčí i tendence zákona, jež se nesporně nese k tomu, by zřeknutím se potrestání jednoho hazardního hráče stíhání ostatních spoluhráčů bylo umožněno. Tohoto účelu bylo však údaji obžalovaného dojista plně dosaženo. Nelze též nahlédnouti, proč by hráč, který oznámení učinil sice z vlastního podnětu, avšak snad z pomsty nebo ze ziskuchtivosti, totiž aby dostal premii v §u 522 tr. zák. udavači přislíbenou, měl míti výhodnější postavení než v tomto případě obžalovaný. Dlužno proto přisvědčiti stížnosti, že bylo výrokem, odsuzujícím stěžovatele pro přestupek §u 522 tr. zák., pokud jde o otázku, je-li tu okolnost, pro niž skutek přestává býti trestným, zákona nesprávně použito, čímž přivoděn byl zmatek dle čís. 9 b) §u 281 tr. ř.